

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366978928/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

gende, gjorde det umuligt for nogen Qvinde at see ham, uden paa Øieblikket at forelske sig i ham.

Dette var vistnok en haard Prøve for den unge letsindige Helt; men til sin egen Forundring holdt han Prøven temmelig godt ud, og var sin Mirza tro i Hjertet, om ogsaa nu og da han kom i Stilling, hvor han maatte være Stok og Steen for ikke at bevæges, og ligesaa utaknemmelig som grusom, for ikke at modtage en uskyldig Gunstbevisning. Men da Jochum engang vilde aagre med sin Herres Fjend, og drage sig hans Lykkestjerne hos de Skønne til Nytte, blev han i sin Herres Dragt overrasket af en Hob skinsyge Elskere, og maatte i sin Herres Navn modtage alle de Prygl. Ridder Holgers alt for store Elskværdighed ved denne Leilighed blev belønnet med. Nu svøer Jochum i sit Hjerter, at han aldrig tredie Gang skulde lade sig friste til, at gjelde eller undgælde for sin Herre.

Prindsessen var imidlertid den Klippe, hvorpaa Holgers Troskab lettest kunde strande. Hendes Lighed med Mirza forførte ham ofte til at indbilde sig, at det var Prindsessen selv, han havde seet i Hulen, og at hun, for at sætte hans Hjerter paa Prøve, havde spilt en Komædie med ham. Vel savnede han hos hende den gyldne Lok, som syntes at udmærke den skønne Mirza fremfor alle andre Dødelige; men den kunde jo have været en tilheftet Prydelse, som hørte til den eventyrlige Maske. Prindsessens Finess, Dannelses og fyrstelige Mildhed hentev ham vel, men syntes ham dog ikke saa elskværdig, som Mirzas Simpelt og fortrolig Tone; men denne kunde jo ogsaa have været Maske. Jo meer han sammenlignede dem, jo meer forvildede deres Billeder sig med hinanden. Kun naar han om Natten, som ofte hændtes, drømte om Mirza og saae hende i Huens lege med sin lille Hund og tittede til ham under den venstre Arm, kun da syntes han næste Dag, at Ligheden med Prindsessen var ikke nær saa stor, og at den dog ikke, trods alle sine Yndigheder, kom den skønne Skovpige nær. Men efterhaanden forsvandt Mirza meer og meer af hans Drømme, og Prindsessen kom nu bestandigt istedet; da saae det ofte heelt maadeligt ud med hans Troskab. Prindsessen fordobbede nu ogsaa sin Opmærksomhed for ham, hendes Blikke syntes ham hver Dag fortroligere, og Troskabshelten vaklede.

En Dag kaldte Kongen ham for sig, modtog ham med Udtryk af den høieste Naade og sagde tilsidst: »Jeg har ingen Søner, som I veed, ædle Ridder! og behøver en Støtte i min Alderdom, som jeg